

lem ikke anvise anden Vej end den at gjøre Udsættelse paa Forslagsstillernes Forslag, og kan han ikke vise os en Vej, ad hvilken der kan gaas frem for at høde paa den Nød og de uheldige Forhold, paa hvilke der virkelig maa hødes, — kan det ærede Medlem ikke dette, tror jeg, at det er berettiget at sige, at det ærede Medlem ikke ønsker, at der skal komme Noget ud af dette Forslag. Det vil altsaa vise sig, hvor vidt det ærede Medlem vil yde sin Bistand til at anvise en Vej, og hvad det bliver for en Vej. Saa længe jeg ikke har set Resolutatet, skal jeg selvfølgelig holde min Kritik tilbage; men saa længe maa jeg ogsaa være berettiget til at sige, hvad jeg har sagt.

Det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgfreds (Berg) udbredte sig til stor Glæde for de ærede Medlemmer, der følge det ærede Medlem for Aarhus (Ingerslev), over Forslagets § 2 og holdt et meget langt, og, som jeg oprigtig vil tilstaa, for mig ikke saa overordentlig nyt Inddrag. Han gjorde ikke Andet end at vende og vende den samme Tanke 100 Gange, der gik ud paa, at det til Slutning kunde ventes, at Fremmede kunde udskrive uendelige Summer af Statskassen, saa at der ingen Grændse var derfor. Jeg misunder nu ikke det ærede Medlem den Paaskjønneelse, han har fundet navnlig fra det ærede Medlem fra Fredensborg (Sage), der glædede sig over den Sundhed, som det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgfreds i Dag udviklede. Men jeg beklager rigtignok, at det ærede Medlem ikke tidligere har været inde paa denne „funde“ Betragtning, thi det ærede Medlem havde rig Leilighed dertil ved de Forslag om Understøttelseskasser, der i tidligere Aar have været for, men da tænkte det ærede Medlem ikke paa det, han i Dag sagde, men han stemte for et Forslag, der, saa vidt jeg veed, var af samme Bestaffenhed som det, han i Dag har angrebet. Det forekommer mig, at det da havde været langt rimeligere, om han ogsaa havde angrebet det tidligere Forslag. Jeg tror i alt Fald, at det var ganske det samme Forslag; jeg har ikke Forslaget liggende her for mig, men den ærede Forslagsstiller har vist Læsten, saa vidt jeg kan se, og han vil da kunne gjenkalde i Erindringen hos det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgfreds, hvad han i gamle Dage har stemt for. Jeg skal bemærke, at jeg tror, at den hele Forfærelighed kan afhjælpes ved et simpelt Forslag om at sætte en Grændse, og det er derfor efter min Mening ikke værd at gjøre denne Sag til en saa forfærdelig stor Elefant, da det i Virkeligheden jo kun er en lille Myg. Praktisk har det jo ikke nogen Fare med disse Millionærer, der skulle komme fra Ulandet, sætte Statskassen i Forlegenhed og bringe Statsrevisorerne til Fortvivlelse, vi risikere jo ikke noget Synderligt. Er han virkelig bange for disse Millionærer, kunne vi jo som sagt sætte en Grændse, og jeg vilde have

anset det for rimeligt, om det ærede Medlem havde antyndet dette. Det ærede Medlem kan være overbevist om, at et virkelig velvilligt Inddrag fra hans Side til at gjennemføre dette Lovforslag og udrette noget Godt paa dette Omraade vil fra vor Side blive modtaget med stor Taknemlighed, og jeg tror, at det vilde være en heldigere Fremgangsmaade fra det ærede Medlems Side end paa denne Maade at føre Kampen mod det, som det ærede Medlem selv for et Par Aar siden stemte for. Det ærede Medlem sagde noget Andet, som jeg ikke forstod. Det ærede Medlem sagde, at Statskassen havde intet Overskud. Jeg tilstaa, at det er mig aldeles ufatteligt, og det blev det navnlig, da jeg hørte det ærede Medlems Begrundelse. Det ærede Medlem sagde, at Statskassen havde en meget stor Gjæld, og at denne bør betales af Statens Overskud. For det Første veed det ærede Medlem nu godt, at Gjælden ikke betales af Overskudet, men at dette gaar til ganske andre Ting, det gaar op i Kassebeholdningen og i Reserverbeholdningen, og hvor gaar Kassebeholdningen og Reserverfonden hen? De gaa, det veed det ærede Medlem ogsaa meget godt, til Randers-Grenaa Banen, til Bestindien og deslige. Nu siger jeg, at den uhyre Sver, hvormed det ærede Medlem sørger for, at denne Kassebeholdning stadig kan fyldes, forstaaer jeg ikke; jeg haaber, at det ærede Medlem ved nærmere at overveie Sagen vil erkjende, at det vistnok er rigtigere, naar Statens Gjæld dog ikke bliver betalt af Overskudet, da at følge den her anviste Vej, end at lade Summerne hober op i Reserverfond og Kassebeholdning og anvende dem paa den uheldige Maade, hvorpaa de faktisk ere anvendte, selv om der er kjøbt for en Del forskjellige udenlandske Papirer. Denne sidste Maade er mindre produktiv og mindre heldig (Ufrydelse). Saa den er mindre produktiv, naar man overhovedet ved produktiv forstaaer Andet end ligefrem den Rente, man kan regne af Papirerne. Det ærede Medlem veed altsaa, at Statskassens Overskud ikke anvendes til at betale af paa Gjælden, og jeg tror ikke, at der er megen Udsigt til, at det vil lykkes ham at faae det flaaet fast, at Statskassens Overskud skulde bruges dertil, og det vilde ogsaa være økonomisk vigtigt. Det er ingenlunde en rigtig Økonomi under alle Omstændigheder at anvende Overskudet til at betale Gjæld. Det kan efter Omstændighederne være en langt bedre Økonomi at lade Gjælden staa og bruge Pengene paa en anden Maade, som er nyttigere end at bruge dem til Indfrielse af Gjælden. Det er ingenlunde altid fordelagtigt ingen Gjæld at have; det vil det ærede Medlem som praktisk Landmand indrømme, og jeg tror, Enhver vil indrømme, at det kan være en meget forkert Økonomi altid at betale sin Gjæld af. Det hører der ikke overordentlig Meget til at indse. Det kommer an paa, hvor stor den Rente